

[Justitsministeren.]

hvor vanskelige disse Afgørelser er, hvor lidet misundelsesværdigt det er at have Ansvaret for det daglige Skøn over disse Afgørelser, der tit drejer sig om Liv og Død og næsten altid om afgørende Indgriben i Menneskeskæbner. Det vilde derfor være et føleligt, men ganske uretfærdigt Plus til de mange Ubehageligheder og den Uhygge, der i Forvejen er knyttet til denne Administration for Tiden, hvis man ikke vidste, at man her handlede som befuldmægtiget, ikke for et eller to politiske Partier, men i det store og hele for dansk Opfattelse, dansk Humanitetsfølelse, afgrænset af de Hensyn, som Landets Lidenhed, den store Arbejdsløshed og det haarde Pres, vi i stigende Grad er udsat for, nødvendigvis maa kræve.

Jeg haaber derfor ogsaa, at den Forespørgsel, som jeg nu skal besvare, saa godt jeg kan, maa bidrage — ikke til at skabe Uenighed, men tværtimod til at befæste den Enighed i alt væsentligt, som der hidtil under Administrationen af disse vanskelige Problemer eller Sager har været mellem alle betydende Parter baade i og uden for den danske Rigsdag.

Jeg skal altsaa begynde med at gøre Rede efter Forespørgselen for Asylrettens Begreb, de internationale Konventioner om Flygtninge, de danske Lovbestemmelser angaaende Spørgsmaalet, for derefter at omtale, som det ønskes, den særlige administrative Praksis over for de tyske Flygtninge og endelig den mod Læge Frits Clausen rejste Sag. Asylretten er efter den almindelige internationale og historisk nedarvede Opfattelse en Ret for Tilflugtsstaten til at indrømme politiske Flygtninge fra andre Stater et Fristed inden for dens Omraade, altsaa en Ret for vedkommende Asylstat til at nægte at udlevere Flygtninge til deres Hjemland, uden at Hjemlandet kan optage den saaledes ydede Asylret som en uvenlig Handling over for dette. Derimod giver Asylretten ikke Flygtningen som saadan nogen selvstændig Ret til Opholds- eller Arbejdstilladelse; det er alene en Ret for Staten.

Bag ved Asylretten ligger jo rent menneskelige Hensyn, nemlig Hensynet til den Person, som alene paa Grund af sin politiske Overbevisning har gjort sig umulig i sit Hjemland, og som ved at forblive i Hjemlandet vilde blive udsat for en alvorlig Straf. Disse rent menneskelige Hensyn har medført, at de fleste Lande i Verden nu som før anerkender Asylrettens Grundprincipper og har afstaaet fra at udlevere politiske Flygtninge til deres Hjemland. Dette Stand-

punkt har jo ogsaa i umindelige Tider været Danmarks. I alle de Udleveringstraktater, som Danmark har indgaaet med andre Lande, har man altid taget udtrykkeligt Forbehold om, at politiske Forbrydere i Almindelighed er undtaget fra Udleveringspligten. Denne Særstilling af de saakaldte politiske Forbrydere har ogsaa sin Begrundelse i den danske Straffelovgivnings Stilling til disse Forbrydelser. I Overensstemmelse med, hvad der er almindeligt i fremmed Ret, er det nemlig fast antaget, at Straffelovens Bestemmelser om Forbrydelser mod Statens Selvstændighed og Sikkerhed eller mod Statsforfatningen og de øverste Statsmyndigheder alene kan komme til Anvendelse, naar det er den *danske* Stats Selvstændighed og Sikkerhed, der krænkes, jfr. herved Professor Krabbes Kommentar til Straffeloven, Udgave 1935, Side 13.

Asylretten kommer, som jeg sagde, politiske Flygtninge til gode, og ved politiske Flygtninge i egentlig Forstand forstaas jo Personer, der paa Grund af deres politiske Overbevisning eller politiske Gerning vilde havde været udsat for alvorlig Fare ved at forblive i deres Hjemland. Disse Flygtninges Stilling har, som det vil være almindelig bekendt, skabt vanskelige Problemer i de fleste Lande i Europa, og der har været udfoldet mange Bestræbelser i de senere Aar for at løse forskellige af disse Spørgsmaal ad international Vej.

I de senere Aar er der saaledes afsluttet i alt 3 Konventioner vedrørende Flygtningespørgsmaalet. Den første, der er indgaaet i Genève den 28. Oktober 1933, og som er tiltraadt med Forbehold af Danmark den 21. December 1935, omhandler de saakaldte russiske Nansen-Pas-Flygtninge og giver Regler om disse Flygtninges internationale Stilling i retslig Henseende, hvorhos Konventionen tillige indeholder Definition af Flygtningebegrebet og Bestemmelser om Arbejdstilladelse og social Forsikring. Den anden Konvention, der er afsluttet paa en Regeringskonference i Genève den 4. Juli 1936, er en midlertidig Overenskomst angaaende Flygtninge fra Tyskland; den er tiltraadt af Danmark og endvidere bl. a. af Belgien, Frankrig, Norge, Schweiz og Storbritannien, for nogles Vedkommende dog med Forbehold. Ved denne Konvention bestemmes Flygtningebegrebet i Relation til Konventionen saaledes, at denne kun omfatter Personer, som har haft fast Bopæl i Tyskland, som ikke har anden Statsborgerret end den tyske, og om hvem det er godtgjort, at de hverken faktisk eller retlig nyder Beskyttelse af det tyske Rige; der gives